

των, περιβεβλημένος σινδόνα, ἐλύγισεν αὐτὸ πρὸς τὴν γῆν τετράκις ἢ πεντάκις. Ὁ Ταβερνιέρος, θέλων νὰ περιεργασθῇ τὴν πρᾶξιν ἐπακριβῶς, κατέλαβε θέσιν ὅθεν διήρχοντο τὰ βλέμματα αὐτοῦ διὰ τινος ὁπῆς τῆς σινδόνης.

« Παρετήρησα, λέγει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος, κόψας τὴν σάρκα ὑπὸ τὰς μασχάλας μετὰ ξυροῦ, περιήλθει τὸ τεμάχιον τοῦ ξύλου μετὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ. Τὸ δὲ ξύλον ἠδύνατο ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, καὶ τὸ τρίτον ἐξήλθον κλάδοι μετὰ κορύνης, τὸ τέταρτον, ἀνυψωθὲν τὸ δένδρον ἐκκλύθη ὑπὸ φύλλων καὶ τὸ πέμπτον ἐράνησαν ἄνθη. Ἱερεὺς Ἀγγλος παρὼν τότε ἐκεῖ διεμαρτυρήθη κατ' ἀρχάς ὅτι δὲν συγκιτανθεύει ὅπως οἱ χριστιανοὶ παρευρίσκονται εἰς τὸ θέλημα τοῦτο· ὅταν ὁμοῦς, ἀπὸ τεμαχίου ξύλου ξηροῦ, εἶδεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι κατάρθωσαν νὰ ἀναπτυχθῇ ἐν βραχυτέρῳ τῆς ἡμισείας ὥρας χρόνῳ δένδρον τεσσαῶν ἢ πέντε ποδῶν ὕψους μετὰ φύλλων καὶ ἀνθῶν, καθάπερ ἐν ἔκρας ὥρᾳ, ἠναγκάσθη προσελθὼν νὰ ἐκρίζωσῃ καὶ ἀνατρέψῃ αὐτό· καὶ διαρρήδην εἶπεν ὅτι εἰς οὐδένᾳ τῶν ὅτοι ἤθελον μένει παρατηροῦντες περισσότερον χρόνον τὸ τοιοῦτον δὲν θέλει μεταδώσει τὴν ἀγίαν Εὐχαριστίαν. Δι' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ ἠναγκάσθησαν οἱ Ἀγγλοὶ νὰ ἀποπέμψωσι τοὺς γόνιτας δόντες αὐτοῖς ποσότητά χρημάτων. »

ΛΥΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ. Ἀναγινώσκωμεν ἐν ταῖς Μεταμορφώσεσι τοῦ Ὁμοειδοῦς ὅτι Ταυροσθένης, ὁ περίφημος Ὀλυμπιονίκης, διὰ περιστερῆς βεβημένης πορφύρῃ χρώματι ἐκνέρωσεν αὐθιγερὸν πρὸς τὸν ἐν Αἰγίνῃ αὐτοῦ πατέρα ὅτι ἐνίκητε κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ὡς αὐτὸς μανθάνομεν καὶ παρὰ Πλινίου ὅτι τῆς Μοτίνης (τῶν Μοδῶν) ὑπὸ Μάρκου Αὐρηλίου πολιορκουμένης, διὰ περιστερῶν ὁ Βροῦτος ἀνταπεκρίνατο μετὰ τῶν πολιορκουμένων. Τέλος, ὅτε οἱ Φράγκοι καὶ οἱ Βενετοὶ περικυβημένοι ἐπολιορκούν τὴν Πτολεμαΐδα καὶ ἤδη ἐκινδύνευεν ἡ πόλις, οἱ στρατιῶται, ἰδόντες πετομένην ὑψηλὰ περιστερὰν ὑπώπτεισαν μὴ ἐξέλθετο ἀγγελιαφόρος· ὅθεν τοσοῦτον ἅπαντες ἐθορύβησαν, ὥστε τὸ τελαίπωμα πτηνὸν ἔπασαν ἐντρομὸν κατὰ γῆς. Τότε δ' ἐξετάσαντες αὐτὸ εἶδον ὅτι τῷ ὄντι ἔφερον ὑπὸ τὴν ἐτέραν τῶν περυγῶν τὴν ἀκόλουθον τοῦ Σουλτάνου ἐπιστολήν· « Θέλω εἰσελθεῖ ἐν τῷ τριῶν ἡμερῶν μετ' ἱκανῶν δυνάμεων ἵνα λύσω τὴν πολιορκίαν. » Τὸ στρατήγημα τοῦτο ἐπέτυχεν ἄριστα· διότι οἱ πολιορκούμενοι ἀπελπισθέντες μετὰ μικρὴν παρεδύθησαν.

Α. Κ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ.

—οοο—

Παρὰ τοῦ μουσοτρόφου Κ. Ἰωάννου Γ. Βαλαδάκη ἐλάβομεν τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν μετὰ δύο ἁσματίων, αἵτινα, διὰ τὴν γλῶσσαν ἰδίως, εἶναι περιεργότατα.

Κύριε Συντάκτα!

Ἐάν κρίνητε ἄξια δημοσιεύσεως τὰ πονήματα τῆς πατρίδος μου Κερασσοῦντος καὶ τῶν πλησιοχώρων, αἵτινα ἐκ διαλειμμάτων κομίσω πρὸς ὑμᾶς, καταχωρίζετε τὰ ἐγκλειόμενα ἐν τῷ ἁξιοτίμῳ ὑμῶν φύλλῳ. Ταῦτα συνώδευτα μετὰ σημειώσεων τινων ἀρμοδίων πρὸς κατάληψιν τῶν δυσλήπτων λέξεων, ἐξ ὧν πολλαὶ δὲν σώζονται μὲν ἐν Ἑλλάδι, ἄξια δὲ εἰσι νὰ θεσχυρισθῶσιν εἰς τὰ λεξικά.

Α'.

Εὐχὴ τέου.

Χριστέ μου, νὰ ἐποῖνές με *εἶς ὁμάλιν (α) δέντρον
Νὰ *δίνῃς με πολλὰ καρπὸν καὶ χαμηλὰ (β) κλωνάρια
Νὰ *ποῖναι καὶ *εἰς τὴν ῥίζαν μου ἔκταν κρῖον νερόπον (γ)
Κι' ἔκταν κινεῖν τὰ κόρκορα νὰ πᾶν *εἰς τὰ παρχάρια (δ)
Νὰρχουνταν πίν' αἰ (ε) τὸ νερό *μ', νὰ τρέν' αἰ τὸν καρπό *μου
Νὰ κῆνταν ν' ἀποκαμνηθῶν *εἰς τοῦ κλωνάρι *μ' τὸν ἱσκιον (ς).

Β'.

*Ορεινὸν νεάνιδος.

* Κοράσιον εἶδεν ὁρομν (ζ) κοιμᾶται μετὰ τὸ *ταῖν(η)άτι (θ)
Κι' ὄντες (ι) γινεῖται (κ) καὶ τερνί (λ) κοιμᾶται μοναχέσσιν (μ)
Μαλλόν' μετὰ τα παπλώματά τε καὶ μετὰ τα μαξιλάριά τε
* Μαξιλαρίσιον μ' ἄκερα (ν), παπλώματ' ἀπερδάκια (ξ)
Νε' ο) ἀποκτείνῃ τὸν ἑταρὸν *μ' τὸ νεὸν τὸ παλληκάρειν.

(α) Τόπος ὁμάλος· ὅθεν παιδία. (β) Χαμηλὰ, ἀντὶ χαμηλὰ, ὡς καὶ ὁ Ὀμηρὸς ἐν Ὀδῷ. λέγει ἑστὰ ἀντὶ ἑστὰ. (γ) Τύπος ὑποκοριστικῆς τὸ ο π ο ν, ὡς παιδάπον, (παιδάει) κοριτζίπον (κοριτσάει) κλ. (δ) Τὰ ὑψώματα, ὅπου ἀναβαίνουσι κατὰ τὸ κατωκάριον. (ε) Ἀπό. Μήπως παρερῆρξεν ἀπὸ τῆς προθέσεως ἐξ, ἀπὸ τῆς Βυζαντινῆς ἡδὲ ἐποχῆς μετὰ αἰτιατικῆς τέως συντασσόμενης; οἶον, « Πάσαν ἔρχεσθαι; Ὁα (ἐκ) τὰ Γράννια. » (ς) Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι τὸ σ καὶ τ ο χ προφέρονται ὡς τὸ γαλλικὸν h.

(ζ) Ὀνειρον. Ἡ προθέκη τοῦ ν εἰς τὴν ἐν. ὄν. καὶ αἰτ. τῶν εἰς α ληγόντων οὐδ. ἀπὸ τῶν Βυζαντινῶν χρόνων (ἴδε Κορ. Ἀτ. τόμ. Α'). ἀποβέλλεται δὲ πρὸ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν. (η) Ἑταῖρος· ἐραστής (περὶ τοῦ ν ἔ, π ἐν τῇ σημειώσει α.) (θ) Ἀτῆς, ἀπὸ τῆς ἐνομοκτ. ἀτῆς, —αὐτῆς. (ι) Ὀρε. * Ἐγὼ ὄντες ἐλαιογράφικα κτλ. » (Ἐρωτόκρ. σελ. 210). Τὸ ν παρέλαβε καὶ τὸ ε ὁ (ντὸ) —δ, ὅτι (ἴδε Πανδῶρες τόμ. 2', φυλλάδ. ΡΝΑ', σελ. 153)· ἀπὸ τοῦ ὅτι πληγίον ἐρωτηματικῶς μετέπειτα καὶ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ εὐθέως ἐρωτηματικῶς τί. (κ) Ἀπὸ τοῦ ἐκνήφω· χροῶνται δὲ αὐτῇ καὶ ἐπὶ ὕπνου καὶ ἐπὶ μέθης· ὅθεν καὶ ἔγνωρος, ἔγνωρος καὶ ὁ νήφω. (λ) Ἀπὸ τοῦ τερνῶ κατ' ἐπέκτασιν ἐγένετο καὶ τερνῶ καὶ ἀντερνῶ. (μ) Μόνη, μοναχῇ. (ν) Ἀκλῆρος· ὁ μὴ ἔχων κληρονόμον, ἢ τὸ μὴ ἔχων κληρονόμον ἥτοι κῆριον. * Ἀκλῆρος * ἀπομείνης * κατέρω· ὅθεν μεταφορ. πρὸ χείρι τοῦ βικτῆ ὅαν ἀκλῆρον· ἦτοι ὅς μὴ ἔχων κῆριον, ὡς μὴ ὑπαγόμενον εἰς τὴν κυριότητα τοῦ νόμου, ὡς νεκρὸν. Ἐκ τούτων ἡ σημασία, ἄλλως, δυστυχῆς, ὁ ἄλλως κακοφροῦντος. (ξ) Ἰσως ἀπὸ τοῦ πέρδομαι· ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, πορδαλέα· μεταφ. μυστρά, βδελυρά. Ἀλλὰ καὶ δὲ καὶ ἀπερδάκια. Τὸ α πλεονάζει ὡς εἰς τὸ ἀτκαγος, ἀμκαχάλη, ἀντὶ στάγος, μακαχάλη. (ο) Ποῖω, ἐποῖνα (ἐποῖουν), ἐποῖνα (ἐποῖοντα). Τριοῦτους ἀορίστους εἰς κα λήγοντας ἔχουσι καὶ τὸν εὐθικα, ἀρῆκα. Οὐκ ἔστι δὲ παρακείμενος· διότι καὶ ἡ γραφομένη γλῶσσαν σπεύσκει τοῦ παρακείμενου, πολλὰ γὰρ καὶ δει' ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ χυδαία.

—ο—